

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΠΡΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

[ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ERNST KRAUSE]

«Oui, oui c' est ça l' agonie, eu vingt, vingt cinq minutes ça sera fini». Διὰ μέσου μιᾶς πυκνῆς δμίχλης, ἥτις περιέβαλλε τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ ἡ ἰστία δὲν εἶχεν ἀκόμη περικυκλώσει καὶ τὰς αἰσθήσεις μου ἔφθανε μέχρι ἐμοῦ ἡ φωνὴ του Κυρίου Vergor ἀνωτέρου ἰατροῦ τοῦ νοσοκομείου τοῦ Diego Juarez. Οἱ ὀφθαλμοὶ μοὶ μου ἐβάρυνον καὶ καθαρὰ διέκρινα τὴν φωνὴν τοῦ βοηθοῦ ἰατροῦ: «Ναὶ ἀποθνήσκει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε πλέον. C' est la vie».

Δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ κινηθῶ ἢ νὰ δώσω ἓν σημεῖον. Τὸ σῶμα μου ἀδυνατιζόμενον ἀπὸ φοβερὰς τροπικᾶς ἀσθενείας καὶ μὴ δυνάμενον πλέον ν' ἀντισταθῆ δὲν ἠδύνατο νὰ με ὑπακούσῃ πλέον. Καὶ ὁμως ἐπεθύμουν νὰ φέρω ἀντίστασιν εἰς τὸν θάνατον. Τὸ ἐσωτερικόν μου ἐγὼ ἐξεγείρετο κατὰ τοῦ τέλους. Μία ἀόριστος βεβαιότης με κατέλαβε, ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ ἐσθνε ἀκόμη. Καὶ ἡ ἀπάθεια, ἥτις μέχρι τοῦδε με εἶχε αἰχμάλωτόν της μετεβλήθη εἰς ὄνειρον.

Μία μεγάλη ἐπιθυμία καὶ νοσταλγία με διεπέρασεν. Ἦτο σὰν μιὰ θενστή κίνησις, σὰν μιὰ νέα ἀναβίωσις. Καὶ αἴφνης ἔτετέλαβε μία ἀδάμαστος θέλησις, — ἡσθιανόμην ὅτι εἶχον μεταφερθῆ μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἀγνώστους δυνάμεις.

Ὅταν ἐφάνη ὅτι ἔφθασα εἰς ἓν τέρμα, ὁ χαρακτήρ τοῦ περιβαλλόντος μου εἶχε τελείως μεταβληθῆ. Ἐὐχάριστος ὁμοσίᾳ με περιέβαλλεν. Ὁ βόμβος τῆς ταχείας κινήσεως ἐσταμάτησεν καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὅτινες ἤρχισαν νὰ βλέπουν ἔκειτο λάμπων ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν ἀναλαμπὴν τῆς σελήνης ἓνας μικρὸς ἀγροτικὸς οἰκίσκος. Ἀνεγνώρισα μιαν ὁμοιότητα με τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν γονέων μου.

Ἀλλὰ τότε συνέβη κάτι παράξενον. Ὁ σκύλλος τῆς αὐλῆς, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε

εἶχον συναντήσῃ, θὰ με εἶχε σαφρανθῆ, διότι ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ ἤρχισε νὰ ὀλοκοιτῶνα τῶν γονέων μου καὶ εἶδον πρὸ ἐμοῦ εἰς τὸν δεξιὸν τοῖχον τὴν κλίνην τοῦ πατρὸς καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἐκείνην τῆς μητρὸς μου. Πλησίον μου παρετήρησα ἓνα Φοίνικα πράγμα τὸ ὁποῖον με ἔκαμε διὰ μιαν στιγμὴν ν' ἀμφιβάλλω ἂν πράγματι με τὸ ἐσωτερικόν μου ἐγὼ εἶχα ἐγκαταλείψῃ τὴν τροπικὴν χώραν καὶ εἶχα μεταφερθῆ εἰς τὴν πατρίδα μου, τὴν βορεινὴν παρθελίαν τοῦ Danzig. Πλὴν ὁμως ἀμέσως ἀνεγνώρισα ὅτι ἐπρόκειτο πρὸς οἰκιακὸν φοίνικος ἐντὸς γλάστρας καὶ ἂν ὁ χώρος καὶ τὰ πράγματα διετήρουν φαινομενικῶς τὴν μορφήν, τὴν τάξιν, τὴν ὁποῖαν εἶχα ἀντιληφθεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ἀνεκάλυπα ἔπειτα καὶ ἄλλας λεπτομερείας καὶ ἀνοίγων τὰς χεῖρας πλήρεις στοργῆς ἐφώναξα «Μητέρα». Εἶδα τὴν μητέρα μου νὰ ἐγείρεται σιγὰ ἐκ τῆς κλίνης της. Με ἐκοίταξε, ἐτέντωσε τοὺς πόδας της, ἤνοιξε τὰς χεῖρας της καὶ ἐπεχείρησε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ. Τότε εἶδα καὶ τὸν πατέρα μου νὰ ἐγείρεται καὶ ἐκπληκτος νὰ παρατηρῇ τὴν σκηνήν. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀσθενὴς διότι παρετήρησα ὅτι καὶ εἰς τὴν κλίνην ἔφερε χονδρὴν μάλλινην ἐνδυμασίαν.

Τώρα με ἐκάλουν καὶ οἱ δύο μαζί με τὸ μικρὸν μου ὄνομα καὶ ἤρχοντο πρὸς ἐμὲ. Τότε ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἡσθάνθη, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πλησιάσω τοὺς γονεῖς μου. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτοὺς, εἶδον δὲ μόνον πῶς ἐντὸς μιᾶς ὁλοῦν πυκνομένης δμίχλης ἀμφοτέρω καίοντες ἐγονάτισαν. Τὰ πάντα πάλιν ἔγειναν σκοτεινὰ καὶ δὲν ἠσθαγόμην πλέον παρὰ μιαν δίνην. Ἐπειτα ἐκοιμήθη ἀσφαλῶς.

Μοῦ διηγείτο βραδύτερον, ὅτι μετὰ τριακονταετακτῶρον δλόκληρον ἀγωνιώδη ὕπνον ἐξύπνησα ὁποσδήποτε δυναμωμένος. Ἐκτο-

τε διετήρησα τὰς αλσθήσεις μου καὶ ἐπα-
νήλθον βραδέως πάλιν εἰς τὴν ζωὴν. Εὐ-
θὺς ὡς ἔγεινα ἀρκετὰ ἰσχυρὸς, ὥστε νὰ δύ-
ναμαι νὰ γράφω ἐσημείωσα τὰς ἐντυπώσεις
τοῦ ὄνειρου μου.

"Υστερα ἀπὸ μισὸ χρόνον ἐγύρισα εἰς τὴν
πατρίδα μου, μὲ ὑπεδέχθη δὲ ἡ μητέρα
μου εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Dauzig. Ἐνῶ ἐ-
ταξιδεύαμε μὲ τὸ τοποκὸ τραίνο γιὰ τὸ
Ollna μου διηγήθη, ὅτι στὸ σπήτι εἶχαν
σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχα ἤδη
πεθάνει. Ὑπέθεσα, ὅτι τὴν γνώμην αὐτὴν
θὰ τὴν εἶχαν ἐπειδὴ ὁ ἰατρὸν Har-
hnaun θὰ ἔλαβε τὴν ἐσφαλμένην τηλεγρα-
φικὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου μου ἀπὸ τὸ
Tanaparivo (τῆς πρωτεύουσας τῆς νήσου
Μαδαγασκάρης) τὴν ὁποίαν τοῦ ἔστειλε ὁ
φαρμακοποιὸς Daudrieux, καὶ θὰ διέδωσε
αὐτὴν.

"Οχι ἀπήνησε αὐτὴ. Εἰς τὴν ἀγγελίαν
αὐτὴν δὲν ἐδώκαμεν καμμίαν σημασίαν, ἐξ
ἄλλου τὴν ἀνεκάλεσαν πάλιν ἀμέσως. Ἄλ-
λὰ πῶς νὰ στὸ πῶ, Ἐνεφανίσθης μπροστὰ
μας σχεδὸν θεατὸς. Ἀκόμη καὶ ὁ σκύλος
ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν σου καὶ δλόλυ-
ξεν ἔτσι ποῦ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ κάνου-
με νὰ παύῃ μιὰν δλόκληρον ἡμέραν.

Ἐσκέφθηκα τὸν δραματισμὸν καὶ ἠρώτη-

σα πότε συνέβη αὐτὸ.

Αὐτὸ μπορῶ νὰ στὸ πῶ στὸ σπίτι ἀκρι-
βῶς γιατί ἐσημείωσα τὴν ἐπομένην τὸ περι-
στατικὸν αὐτὸ μὲ ὄλας του τὰς λεπτομερεί-
ας.

Ἀμέσως τῆς περιέγραψα πῶς εἶδα τὸν
σκύλον γιὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν
ἰδέαν εἶχα καὶ τὴν ἐρώτησα γιὰ τὸν οἰκια-
κὸν φοίνικα καὶ τὴν κατάταξιν τῶν ἐπί-
πλων. Κάθε λεπτομέρεια τοῦ ὄνειρου μου
ἐβεβαιώθη ἀπὸ τὴν μητέρα μου ἀπολύ-
τως, ἰδίως ὅταν συνέκρινα τὰς σημειώσεις
μου μὲ ἐκείνας ποῦ εἶχε κρατήσῃ ἡ μητέ-
ρα μου καθὼς καὶ μὲ τὴν πραγματικότη-
τα εἰς τὸ σπίτι.

Πρωτοῦ ὅμως εἰσέλθω εἰς τὸ σπίτι μου
ἐδόθη ἄλλη μία βεβαίωσις. Εἰς τὸν σταθμὸν
τοῦ χωρίου ἐπερίμενε ἡ ὑπηρέτρια μὲ ἓνα
κάρρο διὰ τὰ πράγματα καὶ εἶχε μαζὺ της
ἓνα σκύλον, τὸν σκύλον τοῦ ὄνειρου μου.

Αὐτὸς ἐχαίρετσε τὴν μητέρα μου πηδών-
τας ἐπάνω της. Μόλις ὅμως ἀντελήφθη ἐ-
μένα. Ἐτινάχθη δλόκληρος, ἡ τρίχες του ἐ-
σηκώθησαν ὀρθίως κατέβασε τὴν οὐρὰ του
καὶ ἤρχισε νὰ δλόλυξῃ τρομαγμένος δὲ νὰ
φεύγῃ προτροπάδην. Ἐπὶ μακρὸν δὲ χρό-
νον κατόπιεν δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ.

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

—Ἡ ἐσπεράντο ἐν χρήσει εἰς τὴν
ἑωιστήμην.

"Ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ ἀ-
στεροσκοπεῖον τοῦ ὄρους Taten πλησίον
τοῦ Toklo ἐδημοσίευσεν τὴν ἀγκώδη ἀερολο-
γικὴν ἕκθεσίν του εἰς τὴν ἐσπεράντο διὰ νὰ
διευκολύνῃ τὴν ἀνάγνωσίν της εἰς τὸ ἐξωτε-
ρικόν.

* *

—Ἡ ἀεροπλοΐα καὶ ἡ ἐσπεράν-
το.

Ἡ διεύθυνσις τῶν γραμμῶν ἀεροπλοΐας

Farman ἀπηύθυνε τὴν 5 Δεκεμβρίου 1927
εἰς τὸν γενικὸν γραμματέα τοῦ συνδέσμου
ὧν P. T. T. τῶν φίλων τῆς ἐσπε-
ράντο ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν διακηρύσ-
σει ὅτι μόνον ἡ ἐσπεράντο εἶναι ἱκανὴ νὰ
θεραπεύσῃ τὰς δυσκολίας τὰς ἀναφερομέ-
νας εἰς τὸ ἀεροπλοϊκὸν ἐμπόριον ἕνεκα
τῆς διαφορᾶς τῶν γλωσσῶν. Κατὰ συνέ-
πειαν ἡ ἐτερεία ἀπεφάσισε τὸ ἀεροπλοϊ-
κὸν προσωπικὸν νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἐσπεράντο.

* *

—Ἡ τεχνητὴ μετάβα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ παραγωγή τῆς φυντικῆς μετάξης τῆς δ-